

Kontsentsurik handienaren ezintasunak

ETA-K bere jardun armatua utzi behar du. Euskal gizartean gaur egun ez dago eskaera horrek adina kontsentsu biltzen duenik. Eragile bakoitzak bere arrazoiak ditu, baina baieztapen horrek euskal herritar ia guztien adostasuna biltzen du. ETAk ez du oraindik ase eskakizun hori, bidean da edo egon liteke, baina oraindik ez ditugu bere benetako asmoak ezagutzen, ez du argi eta garbi adierazi. Baina badira bide

horretan egon litezkeen zantzu ugari, garrantzitsuena ezker abertzaleak berak jarritako testuingurua; aurreko prozesuetan ez bezala, hori da garrantzitsuena oraingoan. Eta bide horretan, inoiz esku artean izan gabeko egoera eskaini berri du ETAk: su-eten orokor, iraunkor eta egiaztagarria.

Beraz, gai baten inguruan inoiz izandako kontsentsu handiena biltzen bada eta agintariak, alderdi eta eragile nagusienek berak bideratzeko gaitasunik erakusten ez badute, zalantza handiak daude gizarte horrek etorkizunean modu bateratuan egin dezakeenaz.

Argi dago bakoitzak bere amaiera eta bilakaera emango liokeela gatazkari, hori logikoa eta normala da, baina hori bezain logikoa da gutxieneko oinarri batzuetan adostasuna bilatzea: bortizkeria adierazpenen desagerpena, eskubide guztiak gutzientzat, bizikidetzaren berriaren ardatzak, gizartearen gehiengoaren borondatea, gutxieneko memoria partekatua eraikuntza... Horri guztiari ekin egin beharko zaio, berandu baino lehen gainera; baina ez dena batera, prozesu bat da eta prozesu izaera eman behar zaio. Ez du zentzurik ETAk bere jarduna ixten duela iragarri arte zain izatea. Hori

ARGAZKI PRESS / RAUL BOGAJO

prozesu bateratu horretarako borondatearik ez izatea da, eta joko horretan luze mantentzen denari herritarrek hautesontzian larrutik ordainarazi beharko lioke. Ordua da gatazka bortizari irtenbide bateratu ematen hasteko, desberdintzen gaituztenetan bakoitzak berea defenditzen jarrai dezan.

Aldez aurretik irudika gaitza bazirudien ere, eta eraturako kanpaina mediatikoaren ginetik, ETaren agiriak beste behin ere lortu du giro berri bat sortzea, gutxienez Euskal Herrian. Epe laburrean, ostera, oztopo eta arazoak ugariak dira.

EZKER ABERTZALEAREN legalizazioa da arazo premiatsuena. Giza legezkoena eta bake prozesuarekiko eraginkorra, honek aurkeztu beharreko alderdi berria legezkatzea litza-

Denak adierazten du ezker abertzaleko hautesplataformen "hau bai hau ez" justiziaz kontrako jolas judiziala izango dugula berriz begien aurrean

teke, baina adierazpen esanguratsueni jaramonik egitekotan, ez dirudi orain halakorik gertatuko denik. Denak adierazten du ezker abertzaleko hautesplataformen "hau bai hau ez" justiziaz kontrako jolas judiziala izango dugula berriz begien aurrean. Ezker abertzaleak zein zirrikitu baliatu ahal izango duen ikusi beharko da eta zirrikituak uzteko Espainiako Gobernuak erakusten duen malgutasuna. Sinatzaileek

agertutako balio estrategikoari garrantzirik kendu barik, Gasteizen ezker abertzaleak, Eak eta Alternatibak aurkeztutako akordio politiko berriak eskain dezake zirrikituetarako aterperik.

PSOeren Gobernuak egoera hau guztia baliatu nahi du 2012ko Espainiako hauteskunde orokorretarako, baina badirudi oraindik ez dela baliatze horri ekiteko garaia. Ezker abertzaleak ere kostala ala kostala parte hartu nahi du udal hauteskundeetan, baina akaso berak ere modulatu beharko du hauteskundeei buruzko diskurtsoa, horretan indar gehiegi jartzeak desilusioa ere sor dezakeelako.

Egia esan, eta ez dakit ondo zein tamainatan, epe ertainera ezker abertzalearen arriskurik handiena balizko desilusioan dago. Zer gertatuko litzateke denok uste dugunean ETarenak dagoeneko atzera bueltarik ez duela, berriz borroka armatura itzuliko balitz? Alde horretatik ezker abertzaleak eta ETak euskal gizartean diren konfiantza arazo horiek gaintzen lagunduko duten arrasto gehiago jarri beharko dituzte ibilbidean. Lizarra-Garazi eta Loiolako ahaleginak herriaren buruan dira oraindik eta horien memoria lausotzeko urratsak behar-beharrezkoak dira oraindik ere.